

POSTANOWIENIE

28 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Monika Koba

na posiedzeniu niejawnym 28 września 2023 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku Powiatu W. - Zarządu Dróg Powiatowych w W.
z udziałem W.W., M.M. i Ł.M.
o rozgraniczenie,
na skutek skargi kasacyjnej W.W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Łomży
z 29 kwietnia 2021 r., I Ca 7/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) oddala wniosek Powiatu W. - Zarządu Dróg Powiatowych w W. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 29 kwietnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Łomży w sprawie z wniosku Powiatu W. – Zarządu Dróg Powiatowych w W. z udziałem W. W., M. M. i Ł. M. o rozgraniczenie - orzekając na skutek apelacji uczestnika W. W. - zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w Wysokiem Mazowieckiem z 29 kwietnia 2021 r. w ten sposób, że:

1. w pkt I, rozgraniczył nieruchomość położoną w obrębie W. oznaczoną w ewidencji gruntów nr [...] o powierzchni ewidencyjnej 0,38 ha, będącą własnością Powiatu W. - w trwałym zarządzie Zarządu Dróg Powiatowych w W.,

dla której to nieruchomości prowadzona jest w Sądzie Rejonowym w Wysokiem Mazowieckiem księga wieczysta o nr [...] z nieruchomością położoną w obrębie W. oznaczoną w ewidencji gruntów nr [...] o powierzchni 0,08 ha stanowiącą własność W. W. syna J. i K. - wzdłuż linii wyznaczonej punktami 40-699, 42-864, 42-865, 42-866, 42-867, 42-868, 42-869, 42-870, 42-871, 42-872, 42-873, które to punkty zostały oznaczone na mapie sytuacyjnej sporządzonej przez biegłego geodetę W. B., w dniu 2 kwietnia 2021r. / k-308/, która to mapa stanowi integralną część orzeczenia ;

2. w pkt II, rozgraniczył nieruchomość położoną w obrębie W. oznaczoną w ewidencji gruntów nr [...] o powierzchni ewidencyjnej 0,38 ha, będącą własnością Powiatu W. - w trwałym zarządzie Zarządu Dróg Powiatowych w W., dla której to nieruchomości prowadzona jest w Sądzie Rejonowym w Wysokiem Mazowieckiem księga wieczysta o nr [...] z nieruchomością położoną w obrębie W. oznaczoną w ewidencji gruntów nr [...] o powierzchni ewidencyjnej 0,68 ha stanowiącej własność Ł. i M. M., dla której to nieruchomości prowadzona jest w Sądzie Rejonowym w Wysokiem Mazowieckiem księga wieczysta o nr [...] wzdłuż linii wyznaczonej punktami [...], [...] które to punkty zostały oznaczone na mapie sytuacyjnej sporządzonej przez biegłego geodetę W. B., w dniu 2 kwietnia 2021r. / k-308/, która to mapa stanowi integralną część orzeczenia (punkt I); oddalił apelację (pkt II) oraz ustalił, że zainteresowani ponoszą koszty związane z postępowaniem odwoławczym we własnym zakresie (pkt III).

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez uczestnika W. W..

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.

Jego zdaniem w sprawie doszło do nieważności postępowania z uwagi na brak prawidłowego umocowania Dyrektora Zarządu Dróg Powiatowych w W. do występowania w imieniu wnioskodawcy w sprawie (art. 379 pkt 2 k.p.c.).

Wnioskodawca w piśmie procesowym z 12 października 2022 r. wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą usuwanie błędów w zakresie wykładni i stosowania prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do przyjęcia skargi do rozpoznania. Skarżący przekonująco nie wykazał bowiem zarzutu nieważności postępowania mającej wynikać z niewłaściwego umocowania Dyrektora Zarządu Dróg Powiatowych w W. do reprezentowania Powiatu w niniejszej sprawie, wyprowadzonej z tezy, że nie należy ona do przedmiotu działalności tej jednostki organizacyjnej wnioskodawcy.

Zarząd Dróg Powiatowych jest jednostką organizacyjną Powiatu W., który przy pomocy tej jednostki realizuje wszystkie swoje zadania w zakresie planowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg powiatowych oraz obiektów inżynierskich położonych w granicach administracyjnych Powiatu W.. Przedmiot i zakres działania wnioskodawcy jest doprecyzowany w jego statucie i obejmuje między innymi prowadzenie gospodarki gruntami i innymi nieruchomościami pozostałymi w jego zarządzie (§ 1 i 3 statutu). Do majątku Zarządu Dróg Powiatowych należą zatem drogi i obiekty drogowe, nieruchomości gruntowe, budynki, budowle, środki trwałe i przedmioty nietrwałe stanowiące własność Powiatu związane z realizacją jego zadań (§ 5 ust. 1 statutu).

Z poczynionych w sprawie ustaleń - wiążących Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 i 398¹³ § 2 k.p.c.) - wynika, że spór graniczny powstał w związku z budową w 2015 r. chodnika wzdłuż jezdni. Stanowiąca własność Powiatu W. droga publiczna objęta postępowaniem rozgraniczeniowym, znajduje się w trwałym zarządzie Zarządu Dróg Powiatowych i zadania zarządu powiatu w stosunku do tej drogi wykonuje ta jednostka. Nie ma zatem podstaw do twierdzenia, że udział w postępowaniu rozgraniczeniowym nie jest objęty zakresem zadań i kompetencji jednostki budżetowej Powiatu, skoro spór powstał w związku z realizacją inwestycji na drodze publicznej będącej w trwałym zarządzie Zarządu Dróg Publicznych.

Zarząd Dróg Publicznych reprezentuje na zewnątrz Dyrektor, którego powołuje i odwołuje zarząd powiatu (§ 4 ust.1 statutu). Kieruje on tą jednostką organizacyjną, odpowiada za jej działalność i realizację zadań statutowych oraz prawidłowe gospodarowanie jej mieniem i środkami finansowymi (§ 4 ust. 3 statutu).

Zgodnie z uchwałą nr [...] zarządu Powiatu W. podjętą na podstawie art. 32 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz.U. z 2015 r., poz. 1445, ze zm.) na stanowisko Dyrektora Zarządu Dróg Powiatowych został powołany M. K., który udzielił pełnomocnictwa radcy prawnemu występującemu w imieniu wnioskodawcy przed Sądami obu instancji (k. 147 i 148). Dysponował on także pełnomocnictwem do składania oświadczeń woli w imieniu Powiatu W. jako zarządcy dróg powiatowych wynikających z realizacji inwestycji drogowych (k. 452). Nie ma zatem podstaw do podzielenia stanowiska skarżącego, że Dyrektor Zarządu Dróg Powiatowych nie był uprawniony do występowania w imieniu wnioskodawcy w niniejszej sprawie.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

Sąd Najwyższy oddalił wniosek Powiatu W. – Zarządu Dróg Powiatowych w W.sformułowany w piśmie z 12 października 2022 r. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego (k. 445-448). Wziął bowiem pod uwagę, że

odpowieź na skargę kasacyjną może być wniesiona w terminie dwutygodniowym od doręczenia odpisu skargi (art. 398⁷ § 1 zdanie pierwsze k.p.c.).

W rozpoznawanym przypadku doręczenie odpisu skargi wnioskodawcy nastąpiło 14 września 2022 r. (k. 443 verte). Odpowiedź na skargę została zwrócona zarządzeniem z 4 października 2022 r. z uwagi na jej złożenie z naruszeniem art. 132 § 1 k.p.c. (k. 442). W orzecznictwie wyjaśniono, że odpowiedzi na skargę nie stanowi tak nazwane pismo procesowe, wniesione po upływie ustawowego terminu do dokonania tej czynności (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003, nr 9, poz. 120; z 14 marca 2003 r., V CKN 1733/00, niepubl.; i z 7 maja 2003 r., IV CKN 113/01, niepubl., oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18, niepubl.). W konsekwencji, nie wywołuje ono skutków w zakresie zawartego w nim wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, obejmujących sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na skargę kasacyjną (art. 167 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).

[SOP]

[ms]